

Een antroposofische kijk

Door Rutger van Oudenhoven
medebestuurder Stichting rust op Rhijnhof
8 december 2015

Woordvoerder Ria Luicchies van Dela stelt in het Leidsch Dagblad van dd. 3 november 2015 in een reactie op de oprichting van de stichting dat een verbouwing nodig is om aan de eisen van deze tijd te voldoen. Naast een extra aula komt er ook een extra oven en een ruimte voor rouwbezoek bij. Dit klinkt allemaal erg aannemelijk en aanvaardbaar. Lekker makkelijk, alle faciliteiten op één mooie, grote moderne plek, aan de rand van de stad. Ik vraag mij af dit wel zo van deze tijd is. Mijn eerste gedachten gaat uit naar de shoppingmall cultuur wat in de jaren 80 en 90 eerst in Amerika, en vervolgens de hele wereld veroverde. Na een autorit konden ouders, kinderen en tieners konden daar winkelen, eten, flirten, naar de film om vervolgens maar half voldaan weer naar huis te rijden. Een echt tevreden gevoel levert een bezoek nooit echt op. Een fenomeen van 'deze tijd' is juist dat waar ook ter wereld een grote leegstand en verval van deze shoppingmalls. Het zijn zogeheten "white Elephants (wassen neuzen) gebleken. Commercie via internet maar ook een verlangen naar lokale cultuur en specialistische winkels heeft hier debet aan. Met mijn 43 jaar ben ik groot geworden in een slaapstad (Leiden) waar niet veel gebeurde, maar de laatste jaren deze lokale trots en cultuur is gelukkig de laatste jaren ook sterk toegenomen in Leiden. Er zijn talloze culturele en minder culturele festivals, expats en toeristen bezoeken leiden als nooit tevoren. Ze geven hun geld uit aan musea, horeca en leuke winkeltjes en vertellen de rest van de wereld wat voor prachtige stad Leiden is. Het opknappen van de Sterrenwacht en de ontwikkeling van het Singelpark zijn sprekende voorbeelden wat er leeft in deze stad. Een stad waar niet alleen geslapen wordt, maar ook geleerd, gefeest, cultuur gesnoven, gestorven.....en gerouwd kan worden. Onlangs is een vriend van mij overleden, en ik ben van mijn huis in de binnenstad naar Janson en Bolland aan de Levendaal gelopen om mijn laatste respect te tonen. Tim was een Leidsche jongen, en hoe pijnlijk deze dag ook was, was ik blij dat ik samen met andere Leidenaren, hem in de omgeving waar hij woonde en werkte, gedag kon zeggen. Ik weet niet of het zo nodig, zo van deze tijd is, om dit rouwproces te uit de stad te verplaatsen naar het Dela uitvaarcentrum op Rhijnhof, die als we niet uitkijken, een volgende shoppingmall buiten de stad dreigt te worden.

Na honderd jaar is Rhijnhof een prachtige bergaafplaats geworden. De flora en fauna hebben er hun plek gevonden en het terrein heeft een schoonheid gekregen wat alleen de tijd kan brengen.

Minstens 4 generaties liggen daar begraven, met talloze verhalen met een sterkte bintennis met onze stad en haar mensen. Ik ben de laatste die zal toegeven dat het crematorium op Rhijnhof een mooi of karakteristiek gebouw is. Er mag best wat aan gedaan worden of zelfs iets nieuws voor in de plaats komen. Maar als dat gebeurt, zorg dat deze respect toont voor de karakter en culturele erfgoed van Leiden, en dat deze niet de functie van rouwen onttrekt aan onze stad, iets wat deze stad prima dragen.